

Idylle.

bonden aan de werf! De trieste uren van haar kinder-tijd had zij er uit-gehuild; de vreugden, die zij in haar kort bestaan herinnerde, had zij dáár gevoeld! Wanneer zij aan de jaren dacht, die waren heen-gehaast, dan zag zij altijd weêr den zon-glans en de kleuren van het licht, die van de werf in haar vroeg-oud-gemoede jeugd gelukkig hadden. En angstend voelde zij het voor-gevoel benauwen in haar borst, dat dit de laatste mooie middag in haar meisjes-tijd zou zijn geweest, misschien de laatste mooie middag uit haar leven. En met een stikke-kroppend huilen in haar keel, loomde zij moeilijk naar huis.

Die middag was in haar herinnering gebleven, het visioen, waarin haar heele jeugd zich concentreerde en dat zij altijd voor haar oogen op zag komen, wanneer zij later terug-dacht aan haar kinder-tijd en aan de laatste jaren van haar jong bestaan.

Dien avond had zij dadelijk met haar vader af-besproken, dat zij een dienst zou zoeken en uit huis zou gaan, wat hij onmiddellijk had goed gevonden. Hij had een groote op-luchting gevoeld, dat zij het uit zich zelf zeide, omdat hij dikwijls angstig had vooruit-gedacht, hoe het wel gaan moest tusschen zijn dochter en zijn tweede vrouw en hij er tegen op-zag, dat er voortdurend geharrewar en twist zou roezen. De kans bestond natuurlijk, dat het goed tusschen die twee zou gaan, maar aan den anderen kant waren er redenen genoeg, waarom er telkens getwist kon wezen. Hij kende het uit andere gezinnen, waar een tweede vrouw het huishouden beheerde en het met de oudste dochter niet kon vinden. De kleine kinderen gewenden wel. Dan moest de vader tusschen beiden komen, waardoor — als hij zijn vrouw gelijk gaf — een stille vijandschap bleef mokken, die op de stiefmoeder gewroken werd en toch zijn kind van hem vervreemde. of — als hij zijn dochter voorsprak — zijn leven op den duur nog ongezelliger deed worden als vóór zijn trouwen, door de gestage ruzie met de vrouw, die alles wat de dochter deed, op zijn hoofd neêr liet voelen. En daarbij was hij blij, dat zoo de omgang met dien jongen, dien hij nooit had

goed gevonden, eindelijk zou af-gebroken worden. Hij kon dien niet beletten, omdat hij altijd uit was, op zijn werk, en zijn tweede vrouw zou machtelooser nog dan hij er tegenover staan. Het zou alleen nog meer geharrewar en ruzie geven.

Een week of wat daarna, had zij een dienst gekregen.

Het was de laatste Zondag, vóór zij in haar dienst zou gaan. Zij zou dien middag, had zij af-gesproken met haar jongen, op de werf komen. Het was of heel den ochtend, die haar eindeloos, loom-tragend had geduurd, een moeilijke matheid in de kamer had gedofd, waarin het stugge zitten van haar vader een stille kwaadheid had gezwegen, een machteloze zwaarte lammend in haar drukke heen-en-weêr beweeg, doordat zij wist, dat hij gestadig naar haar keek en zij het peinzen van zijn oogen zelfs op zich voelde, wanneer zij met haar rug naar hem gekeerd stond. Zij had getracht gewoon met hem te zijn als andere dagen, haar denken spannend naar het raadselende van zijn doen om een verklaring voor zijn vreemde vijanden te vinden, maar hij had niets gezegd en was hetzelfde gebleven, totdat hij eindelijk, na langzaam dralen, bijna zonder groeten, met de kinderen was uitgegaan. Een diep op-luchtend zuchten ruimde in haar borst, toen zij alleen bleef en zij haastte weg, verlangend uit de lang-geduurde stilte van de dompe klemming in de kamers heen te zijn.

De werf lag in leêge triestheid onder het kille vochten van den nevel, dat uit het lage, loome, langzaam-drijven van de grauwe wolken mistte naar omlaag, een glanzend glimmen nattend op de late bladen, die beweegloos aan de bijna kale takken-knoesten van de oud-verarmde boomen slaptten. Onrustig woelend met de blanke vlekking van de schuim-gekopte golven, klotste het ruime water, grijs-egaal, onder de lichteloze druiling van de matte damp, waarin alle geluid verdofte, en die de overzij onzichtbaar scheidde in een wijde, ongeweten verheid. En telkens blies een breede trekking op het water, uitzuchtend met de kleine druppel-spreiding van den nevel-regen tot een koudend-klammen wind, waardoor de mist traag heen-en-weêr